

Toni Mata

"El fill et transmet força"

Toni Mata és **guionista**, escriptor i pare de l'Anaïs, de 5 mesos. Guionista prestigiós, ha coordinat equips de guió de programes com 'Buenafuente' o 'El hormiguero'. Amb l'Oriol Cruz acaben de publicar 'Manual prohibit de l'imitador' (Bridge). També el podeu llegir a la web Benegre.cat

FRANCESC ORTEU
FOTO: FRANCESC MELCION

Vam tenir la criatura a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell. Tot va anar bé. Durant el part vaig estar tota l'estona al costat de la meua dona, ajudant-la, fent-li costat, vivint junts un moment intens com aquell. Ho vaig fer així perquè ho considerava un deure i també un enorme plaer.

Però ja veig que alguna cosa no va anar tal com esperaves. Quan anàvem cap a l'habitació la infermera va fer entrar a la mare amb la nena, perquè la duia sobre el pit. I llavors em van tancar la porta davant la cara. Em van dir que jo no podia entrar. Em vaig quedar de pedra. No m'havia separat en cap moment d'elles i em va obligar a quedar-me al passadís.

Per què ho van fer? Em van dir que era el protocol. Doncs perdonin però aquest protocol que fan servir és una merda. Havien de posar la mare al llit i suposo que devien

agafar-li la nena i deixar-la sola. Jo la sentia plorar des del passadís i no podia fer res. ¿No era millor que la nena estigués en braços del seu pare? No ho vaig entendre i em vaig enfadar.

Doncs potser que es replantegin el protocol, al Taulí. A vegades, malgrat que vulguis ser un pare totalment implicat, n'hi ha que no t'ho permeten. M'he trobat amb metges que només parlen a la mare i que al pare ni se'l miren. Potser hi ha pares que passen, però altres com jo, no.

Queda dit. Sartre diu que l'infern són els altres. Quan tens una criatura t'adones que els altres també poden ser el cel. Això ha sigut un gran descobriment. Es parla de l'amor incondicional però a mi em sorprèn l'alegria incondicional, les ganes de jugar incondicionals, el riure incondicional.

Més sorpreses. Una altra cosa que passa quan ets pare és que vas

més cansat. I és cert que dorms menys i que et despertes contínuament per comprovar que respira bé. Però al mateix temps tens més energia. El fill et transmet força. Ets més feliç perquè aprens a relativitzar les coses. Coses que havien sigut importants abans de ser pare, de sobte deixen de ser-ho. Un cop vaig sentir dir al Carles Capdevila una cosa que em va agradar molt, que el millor que deixem al món són els nostres fills. Quan ets pare sents la necessitat de ser contínuament la millor versió de tu mateix.

Una mena de coacció que acceptem de bon grat. Trobo meravellós tenir a casa una dictadora del somriure. Un fill petit fa el que vol amb tu, t'exigeix molt, però ho fa des del somriure. Em sembla brutal la capacitat que té un nadó de controlar els pares.

Els controlen rient i també plorant, esclar. Hi ha una altra cosa que em sorprèn molt dels nens petits. Jo sóc a casa i decideixo menjar una

poma i la meua filla vol tocar la poma. Vol tocar tot el que toco jo. Vol saber quina textura té, vol saber si és dura, vol sentir que mulla. És sorprenent descobrir com viu en una fascinació contínua, com tot és un descobriment. Em fa una gran enveja aquesta capacitat infinita de descobrir-ho tot contínuament. Surts a la terrassa amb ella i vol agafar cada fulla, cada flor.

Parla'm més d'aquesta necessitat de ser millor. Quan ets pare acabes fent una reflexió per acció.

¿I què és una reflexió per acció? Tu pots comprar un llibre d'autoajuda que t'ensenyi de quina manera has d'actuar i el pots llegir i trobar que tot el que diu està molt bé i que, de fet, no ve a ser altra cosa que obvietats, però tot i així no ho fas. En canvi, quan tens una criatura, sense proposar-t'ho ni pensar-hi gaire, acabes fent dia a dia tot allò que cal fer per ser una persona feliç. No et compris un llibre d'autoajuda, tingues un fill. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

L'home pop

És dissabte. Som a fora per feina i el nen s'ha quedat amb els tiets a Tarragona. Com que no estem acostumats a estar sols sense el nostre marrec, a quarts de nou del vespre ja ens comença a venir gana, però ens aguantem les ganes fent un passeig i un vinet en una terrassa plena de vida, fum i rialles. Quan tornem al carrer tenim al cap anar a un japonès i regalar-nos un àpat ple de sashimis variats, d'aquells que t'omplen el paladar de gust de mar i no t'enfarfeguen ni et fan sentir tip com un bacó i amb ganes de demanar bicarbonat de postres. Tenim sort perquè trobem taula a la primera i a sobre el cambrer és d'aquells joves hiperactius que porten escrit a la cara que és cap de setmana i té encara tota la nit.

Sortint del restaurant, amb aquella eufòria tan dolça que et dona el fet d'haver sopat de nassos i també l'ampolla de vi que ens hem trincat sense presses entre els dos, decidim anar a fer una copa abans d'anar a l'hotel i descansar uns peus que ens fan xup-xup de tant caminar. Després de tornar una mica i descartar un d'aquests locals on has de demanar permís per entrar a un home armari que et mira amb cara de perdonar-te la vida, triem un pub casolà i valent amb música en directe. Entrem i ens trobem una escena familiar però prou llunyana per veure-la amb uns ulls nous. Davant un guitarrista i una cantant plens d'energia, una dotzena de dones ballen d'aquella manera que m'agrada a mi. Ballen sense coreografies, senzillament deixant-se portar per la música de manera instintiva i lúdica. És una imatge fascinant. I llavors del no-res arriba el convidat no invitat: l'home pop. S'acosta a la pista amb un sol objectiu: pescar alguna cosa. Balla, sí, però cada moviment és calculat, no para d'acostar-se a cadascuna de les dones mirant d'aconseguir una refregada. És com un llop xaruc i patètic. I no tant pel seu objectiu purament carnal, sinó per la matuseria amb què ho busca, la contumàcia dels seus intents que contrasta amb les cares de fàstic que provoquen.

La dona i jo ens mirem i decidim fotre el camp. De sobte, hem revisitat tantes i tantes nits de festa suportant aquest tipus de llimacs a altes hores. Són aquests virus encegats que espanten de la pista la gent que únicament vol ballar i deixar-se gronxar per la música. Són, en definitiva, tot allò que mai vull que sigui el meu fill.

Lluís Gavaldà és cantant

Caracriatures

DIRECTORA
ESTHER VERA
DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA
SUBDIRECTOR
JORDI CORTADA

COORDINACIÓ:
AURE FARRAN
COL·LABORADORS:
TRINITAT GILBERT, XAVI TEDÓ,
LLUÍS GAVALDÀ, FRANCESC ORTEU,
CARLOS GONZÁLEZ, DAVID CIRICI,

MARIA JESÚS COMELLAS, EVA BACH,
GREGORIO LURI, XAVIER GUAL,
JAUME FUNES, JAUME CELA,
JULI PALOU, PALOMA A. USÓ,
AINHOA BOIX, CRISTINA SERRET I
MARTA CAYUELA

ARA
C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA
TELÈFON: 93 202 95 95
CORREU ELECTRÒNIC:
INFO@ARA.CAT